

[Finansministeren.]

tydeligt Omfang. Det er ogsaa rigtigt, at Lovforslagets § 4, som det ærede Medlem kaldte den midte Paragraf, netop tager Hensyn til disse, og det er min Opfattelse, at det i hvert Fald i Begyndelsen bør praktiseres saadan, at man i betydeligt Omfang tager Hensyn til manglende Evne, idet det er store Krav, der stilles, hvis man skal kunne give fyldestgørende Oplysninger til Skattevæsenet. Det ærede Medlem talte dernæst om, at § 7 maaske burde være en Undtagelsesbestemmelse, som kun skulde angaa dem, der havde været uvillige til at give Oplysninger. Ja, jeg har ikke tænkt mig det saadan, at man skulde sætte Myndighederne til paa Stedet at foretage Vurderinger af Varelagre o. s. v. i stor Stil, men det er nødvendigt, at man har en Mulighed for at kunne gøre det.

Det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen fremsatte nogle Bemærkninger vedrørende Lovforslagets § 1 og syntes at mene, at der manglede Harmoni mellem de Procenter, der findes i denne Paragraf som Punkterne a., b. og c. Det ærede Medlem sagde, at naar man sammenligner de 60 pCt., hvormed den virkelige Formue kan forhøjes i Henhold til c., med de to Procenttal i Punkterne a. og b., hvor der er Tale om henholdsvis 40 og 20 pCt., altsaa 20 pCt. af 140, saa var de 40 pCt. plus 20 pCt. af 140 under 60 pCt. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem mener, at det var over; det fremgik vist ogsaa af den senere Sammenligning. For saa vidt kunde der, overfladisk set, synes at være Modstrid mellem dem. Rent bortset fra, at disse Bestemmelser er i Overensstemmelse med dem, der findes i den gældende Lov — nemlig Statskattelovens § 40, idet Procenterne dér dog var noget lavere, henholdsvis 35, 15 og 50 —, saa er Forholdet dette, at man i Henhold til Lovforslagets Punkt a. vil opnaa at faa den virkelige Formue med Tillæg af 40 pCt. Ligningsmyndighederne skal nemlig ansætte Formuen til mindst 40 pCt. mere end Formueansættelsen i det foregaaende Aar. Saa tales der i § 1, Stk. b., om, at hvis Ansættelsen ikke paaklages til Skatteraadet, skal dette forhøje Ligningsmyndighedens Ansættelse med mindst 20 pCt. Det var dér, det ærede Medlem talte om 20 pCt. af 140. Men man kan jo godt gaa ud fra, at i de

Tilfælde, hvor Ansættelsen ikke er paaklaget til Skatteraadet, vil Ligningsmyndighedens Ansættelse ligge under de 140 pCt. af den virkelige Formue, for hvis en Mand af Ligningsmyndigheden har faaet sin Formue sat til 40 pCt. over det virkelige Beløb, kan man gaa ud fra, at han nok skal klage til Skatteraadet. Det vil med andre Ord sige, at i de Tilfælde, hvor der ikke klages til Skatteraadet, maa man gaa ud fra, at det ikke er lykkedes Ligningsmyndigheden at gætte paa et Tal, der ligger saa højt som 40 pCt. over den virkelige Formue, og derfor er det ikke sandsynligt, at de to Procenter lagt oven paa hinanden er mere end 60 pCt. af den virkelige Formue i alt.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, hvorfor den, der bedrager Skattevæsenet, skal behandles anderledes end andre Bedragere, og jeg indrømmer, at jeg finder dette Spørgsmaal forstaaeligt. Det hænger imidlertid sammen med det, som er blevet omtalt af andre Ordførere, bl. a. det ærede Medlem Hr. Stareke: at man nu engang her i Landet har haft et andet Syn paa Snyderi over for Skattevæsenet end paa Snyderi over for private Borgere. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen i, at vi skal se at faa en Ændring i den offentlige Mening paa dette Punkt. Jeg betragter dette Forslag som et væsentligt Skridt i den Retning. Man kunde maaske gaa længere — man kan altid diskutere, hvor langt man skal gaa —, men jeg tror, det er vigtigt, at man gaar i alt Fald et Skridt i den Retning, og jeg har paa dette Omraade fulgt det Forslag, som Skattekommissionens Flertal har stillet. Jeg tror, det er rigtigt foreløbig at gøre et Forsøg, om jeg saa maa sige, af denne Størrelsesorden.

Det ærede Medlem talte ogsaa om, at efterbetalt Skat i Henhold til, jeg tror det var § 5 og § 13, ikke burde kunne fradrages i vedkommendes Indtægt i det følgende Aar, saaledes som anden Skat her i Landet kan det. Jeg tror imidlertid, det vil være forkert at indføre en Særregel for efterbetalt Skat paa dette Omraade. Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatten skal kunne fradrages i Indtægten, er jo et almindeligt skatteteoretisk Spørgsmaal, og dette bør behandles under eet. Hvis man her indførte den Særbestemmelse, at efterbetalt Skat af denne Art ikke skulde kunne fra-